

Οδυσσεά Ελύτη

Από το Άξιον Εστί:

Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική

Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική

το σπίτι φτωχικό στις αμμουδιές του
Ομήρου...

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις
αμμουδιές του Ομήρου...

Εκεί σπάρτοι και πέρκες ανεμόδαρτα ρήματα

ρεύματα πράσινα μες στα γαλάζια

ὅσα εἶδα στα σπλάχνα μου ν' ἀνάβουνε
σφουγγάρια, μέδουσες

με τα πρώτα λόγια των Σειρήνων

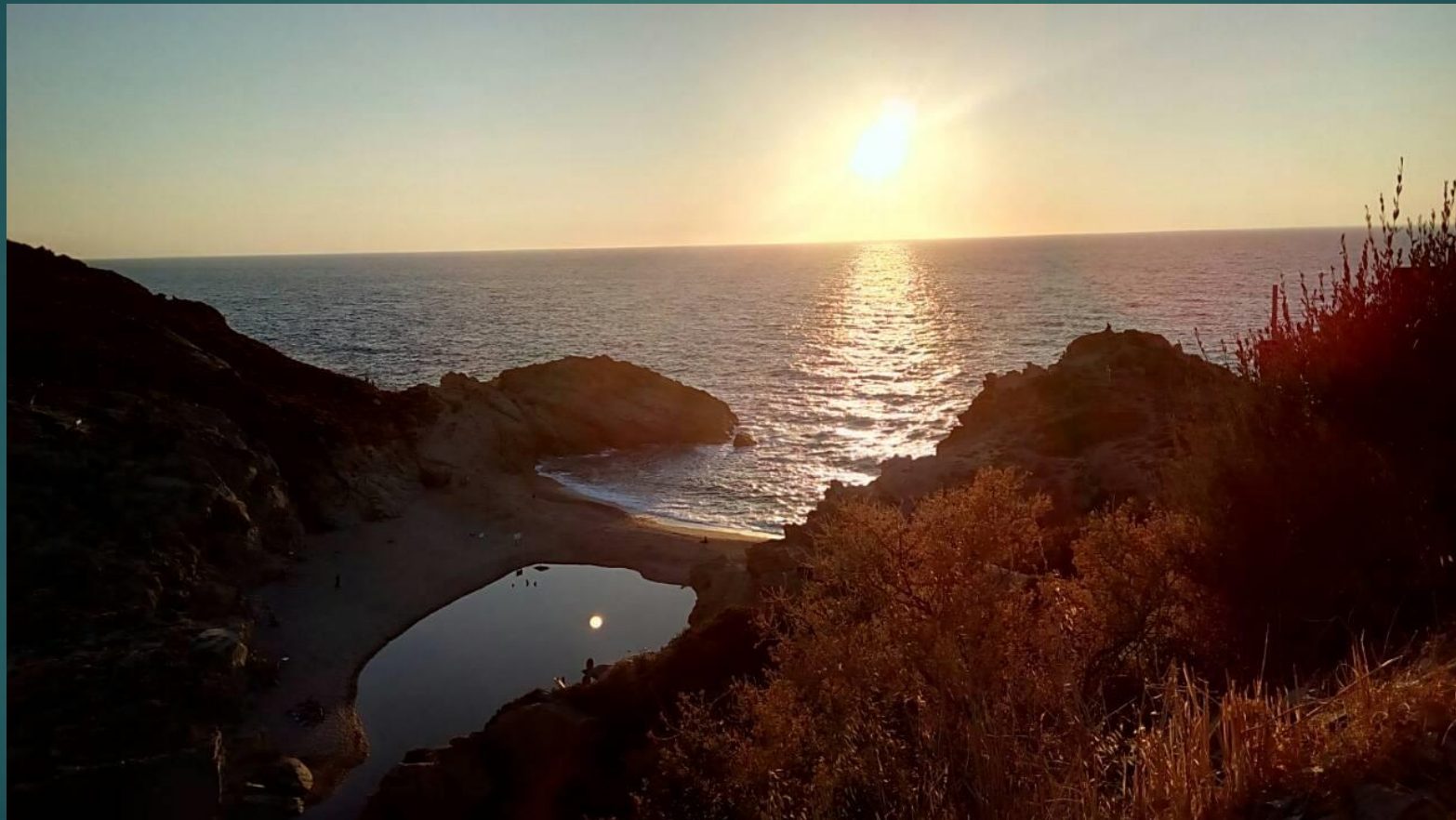
όστρακα ρόδινα με τα πρώτα μαύρα
ρίγη...

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με
τα πρώτα μαύρα ρίγη...

Εκεί ρόδια, κυδώνια
θεοί μελαχροινοί, θείοι κ' εξάδελφοι

το λάδι αδειάζοντας μες στα
πελώρια κιούπια

Και πνοές από τη ρεμματιά ευωδιάζοντας
λυγαριά και σχίνο

σπάρτο και πιπερόριζα

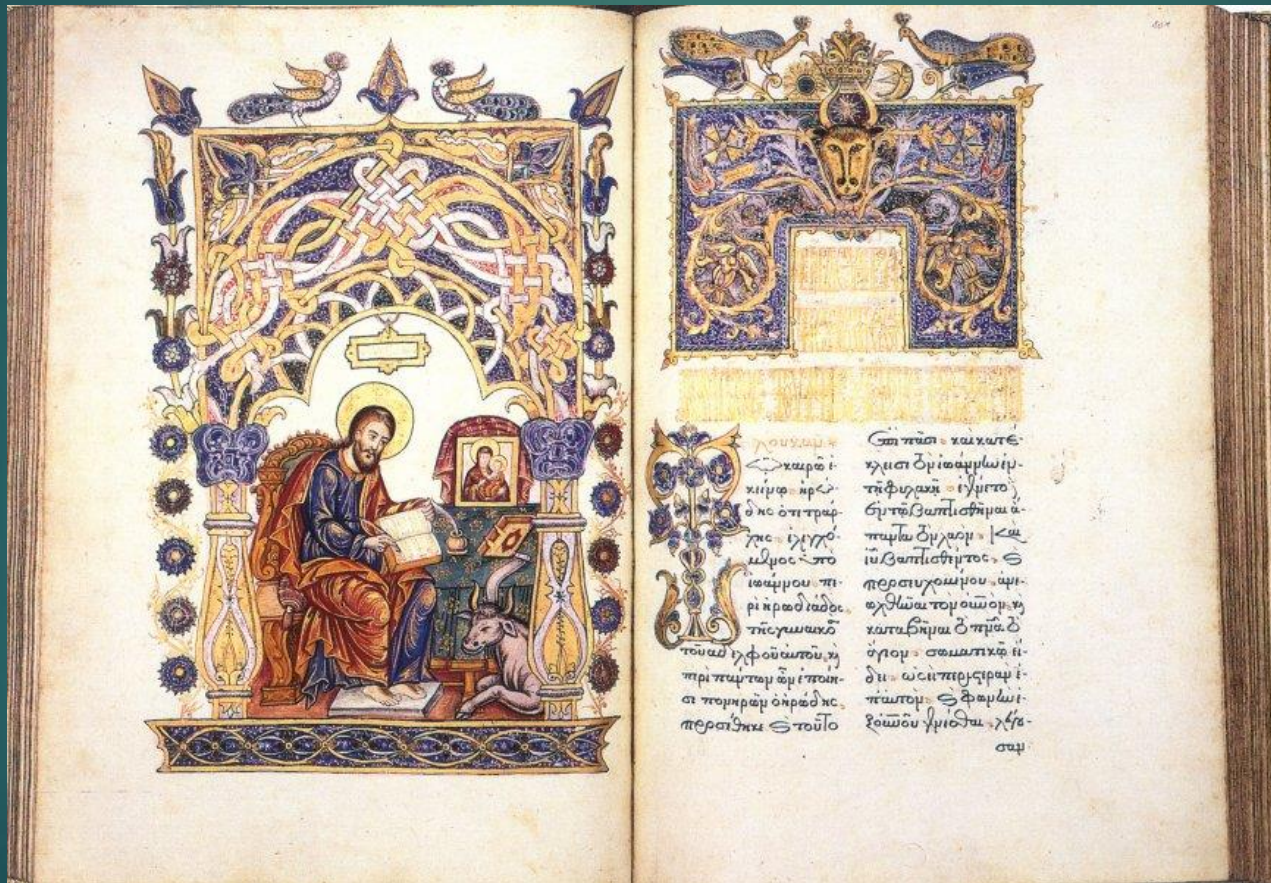
με τα πρώτα πιπίσματα των σπίνων

ψαλμωδίες γλυκές με τα πρώτα-
πρώτα Δόξα Σοι...

Μονάχη ἔγνοια ἡ γλώσσα μου, με τα πρώτα-πρώτα Δόξα Σοι!..

Εκεί δάφνες και βάγια θυμιατό και λιβάνισμα

Αρμενιστής

ΤΙΣ ΠΆΛΕΣ ΕΥΛΟΓΩΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΡΙΟΦΪΛΙΑ

στο χώμα το στρωμένο με τ' αμπελομάντιλα

κνίσες, τσουγκρίσματα και Χριστός Ανέστη

με τα πρώτα συμπάρα των Ελλήνων

Αγάπες μουσικές με τα πρώτα λόγια
του Ύμνου...

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με
τα πρώτα λόγια του Ύμνου

